

Moja sreča.

Zlat oblak je moja sreča,
porojen nad goro sivo:
preden bo orosil njivo,
v žejnem dnevu se vtopi.

Klic daljav je moja sreča,
mej išoč na mrtvi plani:
vstal je davno, vstal je lani,
prej je vriskal, zdaj ihti . . .

Kakor val je moja sreča,
kakor smeh globin zelenih;
škoda upov izgubljenih,
da bi šli za njim: zbeži!

Misel tiha mi je sreča:
Ob prečudni, težki uri
rahlo bi odprla duri . . .
En pogled — pa odhiti.

Pajčolan je moja sreča,
v cvetu sanj in poln omame,
razprostrt čez žarke same;
naj ugasnejo, — skopni.

To je tista moja sreča,
nema himna duše moje . . .
Naj molči: kdor njo odpoje,
zanj več sreče in pesmi ni . . .

Vladimir Levstik.

V album.

Če rdeče rože zapade sneg,
pa rože barvo izgubé,
povesijo glave, ovenejo,
ovenejo, se posušé.

In ko je pomlad, spet rože cvetó,
a druge so rože to:
če je prve kdaj ljubilo srcé,
ne bo drugih nikdar takó!

Milan Pugelj.

